

Izhaja
na pol poli
vsaki četver-
tek.

SLOVENSKA BČELA.

Velja na leto
2 fl. 24. kr.
in po pošti
3 fl. sr.

Odgovorni vrednik: **Ant. Janežič.**

Št. 3.

V četrtek 20. januarja 1853.

IV. leto.

F e d o r i n O l g a.

(D a l j e.)

„Kaj tudi ne, če bi bil knez Černikov umrl in kneza Ivanova za opravnika svojega premoženja postavil in za varha svojih otrok?“ praša Ivanov.

Petrovič zazija pri teh besedah s svojim debelim očesom in čudno se njegov ostudni obraz spremeni. Smertni strah ga mine in njegove sive, bodeče oči se žarijo, kakor oči kače, ki je ravno v namenu, na gotov plen skočiti.

„Kaj?“ vpraša zavzet, „knez Černikov je tedaj —“

„Mertev!“ odgovori naglo s ponovljenim veseljem knez; „in jest sîm postavljen samostojen oblastnik njegovih milijonov!“

Petrovič skoči kakor zajec od tal. „Deset tisuč, gospod, deset tisuč rubeljnov!“ vpije na ves glas. „Juhé, milostni gospod! dvajset, petdeset, sto tisuč jih imate v eni uri, če je treba. Dajte mi dovoljenje in skočim, tečem, letim k svojim starim prijatelom. Ti dobro poznajo Petroviča, in če so ga tudi zdaj poslednji čas po strani pogledovali in se ga že od dalječ zognivali, ga bojo zdaj spet poznali, se mu prilizovali in ga lizali; zdaj bojo spet djali Petroviču: „Očka, bratec“ kakor nekdanj, in ne bojo več železnih shramb pred njim zaklepali — in Petrovič, ki je vedno zrel tiček, ljubi svojega gospoda in je pripravljen zanj vse prestati, vsega pozabiti, prenašati zaničevanje in zasmehovanje in bo vedno nar zvestejši, nar ponižniši hlapec milostnega kneza. Dovoljenje, dovoljenje, milostljivi gospod, le samo dovoljenje in vaša visoka volja je dopolnjena!“

Tako reče Petrovič in z nedopovedljivim veseljem posluša knez priliznjeno jezljanje zaničljivega človeka, ki je tako hitro pripravljen, nesrečna otroka rajncega kneza Černikova nju dedšine poropati, ju okraati, oslepariti in opleniti, da bi knez Ivanov nju premoženje zapraviti zamogel, kakor je svoje pognal.

„Kakó pa, Petrovič, kadar paglavec Fedor v svoja leta pride in bo mene za rajtiŕgo od hiševanja prijel?“ bara knez pomenljivo. „Če tudi počasi, bo vendar čas enkrat prišel in potlej — hodi z vragom gospodovanje!“

„Milostljivi gospod!“ odgovori Petrovič in se ozre plašno okrog sebe, kakor bi hotel paziti, ali ni morebiti kakega ogleduha blizo — „tisti čas ne bo nikoli prišel, če hočete!“

„Če jest hočem?“ vpraša knez ves začuden. „Jest ne morem časa uderžati, ali pa reči kakor Jozua solncu: ustavi se! in če bi tudi rekel, bi bilo zastoj!“

»Ne, ne, jest ne mislim takó« zaverne Petrovič ter stopi bližej k Ivarovu — »časa ne morem ustaviti, pa« — bližej kneza stopi in mu hudobno smeja se na uho šepa: — »pa Sibirija je dalječ, in če mladega Fedora, ki nam je edina zavera, tjekej pripravimo, se živa duša ne bo več za opravišтво knezovega posestva pečala.«

Knez, kakar sicer hudoben, stopi prestrašen nazaj. »Ali ne veš, reče nató,« da bi naju tako silovito djanje obá ob glavo pripraviti utegnilo?»

»Se vé, če je buča neumna in nič prerajtati ne zna« odgovori ostudni tajnik. »Tode Fedor je mlad, ognjen, nepremišljen, nagel, — čudno bi moglo biti tedaj, da bi se ne dal pripraviti, kej tacega storiti, da ga bomo smeli z vso pravico in privoljenjem carinje v Sibirijo poslati!«

»A, tako misliš! mu misliš tedaj zadergo nastaviti?« povzame knez hrohotaše. »Zvita buča si zares ti Petrovič, to moram reči. Tvoj nasvét je dober, tode kako ga izpeljati?«

»Prav lahko in brez vse težave« odgovori tajnik ter dene pomišljevaje se roko na čelo. »Kako je bilo, ne vem že, ali niste enkrat vi polkovniku Pestuševu v Moskvi neke posebne dobrote skazali?«

»Je že tako« reče knez Ivanov. »Nanj se smem popolnoma zanesti. On je moja stvar. Pred je bil suženj, jest sim ga odkupil, ga oprostil in carinji priporočil. Zakaj? tega ne bom tebi pravil, — zadosti da ti povem, da mož je zvest in zvit. On tudi vé, da ga zamorem nazaj potlačiti, kakor sim ga povzdigniti znal, in zato mu smem zaupati. — Pa kaj misliš ž njim? Kaj nam zamore on pomagati, če veljá ga s poti spraviti, Fedora namreč?«

»Se smete tedaj, milostni knez, prav terdno, v resnici prav terdno nanj zanesti?« vpraša še enkrat tajnik.

»Kakor na samega sebe!« odgovori knez.

»No tedaj, pošljemo Fedora v Moskvo, ga vstulimo med polkovnikovo vojaško trumo in mu priporočimo, da naj glaváča tako dalječ napletuje, da bo kakšino malopridnost naredil, ktera mu bo pot v Sibirijo odperla. Je enkrat tam potlej, — hodi z vragom! — večer mir imamo pred njim!«

»Se vé da Sibirske širjave so nezmerne; kdor je enkrat tam, je že dobro shranjen. Pa Olga? nje pa ne moremo v Sibirijo poslati! — Petrovič!«

»Olga je otroče, komej trinajst let staro« odgovori tajnik, »pošlje se na kako oddaljeno grašino in vse bo nje pozabilo. Nje se ni nič bati, da bo le enkrat paglavec s poti spravljen.«

Naglo stopa Ivanov po svoji sobi gori pa dolí, ter premišljuje grozoviti naklep, ktereга mu je ostudni Petrovič tako merzlo meni nič, tebi nič nasvetoval. On čuti kako ostudno, da bi bilo kej tacega početi in vest se mu zbudi.

»Petrovič! reče na to,« »to bi bila silna hudobija!«

Tajnik z ramo pomaja. »Če imate, milostljivi gospod! tako tanjko vest, bi bilo, se vé da boljši, kej tacega ne začeti, reče merzlo. »Vzemite potem beraško palico v roke milostivi gospod, pojte od hiše do hiše in terkajte ponižno na vratih svojih prijatlov, s kterimi ste včasih tako dobre volje bili. Morebiti da se še ta ali uni spomni svojega nekdanjega pajdaša in mu potisne par beličev v roko, se reče, ako bo vratar milostljivemu gospodu dovolil v poslopje stopiti, ktereга vrata

so mu včasi na stežaj odperta stala. Se ve da se zna tudi primeriti, da bojo pse na ubozega kneza Ivanova počuvali in —^a

„Jezik za zobmi! črni spak!^a zagromi knez in potajuje notranji glas vesti, med tem ko mu Petrovič njegovo prihodnost načrtuje. „Tako dalje pa že ne sme z mano priti, če se vrag obesil! Kaj **jest beračiti?** Jest od sužajev zasam-hovan biti! — Nikoli, nikdar! Urno Petrovič! Napravi pismo do Pestuševa! Paglavec mora preč! No le urno Petrovič! kaj se še ohotavljaš!^a

„Sim le hotel vprašati, če morebiti milostljivi gospod ne velijo, da še poprej deset tisuč rubeljnov napravim?^a reče tajnik ves pohleven.

„Nar prej pismo, potlej denarje! vpije knez.^a Sem se usedi in piši! urno, urno! Kadar pazaj pridem mora vse napravljeno biti! Narprej pismo! potlej denar! Čuješ Petrovič! V eni uri sim zopet tukej!⁹

„In kam greste milostljivi gospod! če sme vaš nar ponižniši hlapec vprašati?^a

„V Černikovo poslopje! Grem Fedora prigovarjat, da mora stran, da mora vojak biti. Če bomo prej te reči izpeljali, prej bom lahko pokojno zaspal. Zatorej le podvizaj se, Petrovič!^a

Knez gre urno preč. Petrovič si dergne z vražjim veseljem hrohotaje roke.

„Ta bo dobra!^a godernjā sam seboj, zdaj imamo medveda na terdni vervi! Čemo le viditi kaj bo mene pri ti reči doletelo? Černikov je nar menj tri milijone rubeljnov zapustil, od teh dobi Ivanov en milijon, in druga dva milijona — juhe! Petrovič! saj nimaš slame v glavi! In potlej preč s teboj, preč iz te merzle dežeje, kjer si tako dolgo vbogi suženj, revni pisarček mōgel biti! Preč! tje dol v solčne laške planjave! Ha v Napoli bo vbogi pisar Petrovič bogat, mogočen gospod. Hahaha in potem bo še le vbogi pisar življenje imel! potem se bo u svili in tenjčici oblečen z zlatom bahal, kakor kak milostljiv gospod in bo sam svojega tajnika imel, ki ga bo lahko zmirljal, ošteval, tepel in klestil, kolikor bo hotel, ki ga pa ne bo smel tako očitno slepariti kakor zvili Petrovič svojega gospoda.

Tako prerajtovaje hodi gerdo človeče po sobi gori pa doli; njegove mačje oči se ostudno žarijo in zdaj pa zdaj ga smeh posili. In med tem, ko se tako raduje, rajta in prerajtuje, klečite doma pri mertvem trupla svojega očeta vbogi siroti, s katerih premoženjem se obogateli želi, in jokate bitko in prosite večno Ljubezen, da bi se jih usmilila, jima tolažbo, pomoč in varstvo dodelila, ker jima je tistega odtegnila, ki jima je dosihmal tolažnik, pomočnik in varh bil.

In Gospod vidi solze otrok in peklensko veselje hudobnežev. On sliši molitev sirot, in ostudno hrohotanje brezdušnih nečlovekov. Ali bo li tedaj Oče nebeški—On neskončna ljubezen in dobrotā, dopustil, da bo nedolžnost poterta, in da bo hudobija premagala? Gospodove poti so prečudne in nezapopadljive; pogledjmo tedaj kakšine skušnje je On zapuščenima sirotama naložil in kakšino pot čudni osodi nedolžnih in hudobnih je On načertil z modro, ljubeznjivo, pravično rokō.

(Dalje sledi.)

O d g o v o r i

na vprašanja društva za Jugoslav. povestnico.

(Dalje.)

V. Na to vprašanje ni kaj posebnega odgovoriti.

VI. Od ostankov starih vodovodov (aqueductus) nisim še pri nas nič slišal. Iz novejših časov vem li nekež od Goriškega. Cesarica Maria Terezia blagega spomina, ki je naše zalo mestice silno ljubila in nje govala, ter mu več spominov cesarske naklonosti zapustila, ker mu je za Velko Cerkev velike sreberne sv. čnike, sreberne lampe itd. podarila, ko je po razdeljenju Oglejskega patriarhata v dve nadškofiji, leta 1751 v sporazumljenju s papežem Benediktom XIV. Goriško nadškofijo napravila; letá cesarica, pravim, nam je tudi vodovod dala, ki naj bolj zdravo in naj boljši vodo iz Kromberga, skorej eno uro daleč, u mesto vodi. Letá vodovod je imel naj pred perstene cevi, ki so se nekež časa poslej za menile s svinčnimi, in še le tega leta 1852 je naše skerbno mestno poglavarstvo na mesto svinčenih železne cevi nastavilo, ki so pa tudi mnogo veči od dosadanjih, tako da vode dovolj za pet štirn dajajo.

VII. Nikjer se pri kopanju ali oranju toliko starin ne najde, kakor v Ogleju, kjer se vsako leto kaj dobi. — Nad Ročino pri Dobljarju je pred letom en kmet izkopal štiri lonce, v kterih je bil pepel; tudi je kosti in oglje najdel, kakor sim že odz gorej štev. III. omenil. Ravno tako sim že zgorej štev. IV. omenil bronastih loncov, v kterih je pepel bil, ki so bili na Tminskem na polju pred petimi leti najdeni.

VIII. Pogostoma so se v Ogleji in v okolica, kakor tudi okoli Čivdada izkopal medeni, sreberni in zlati penezi, orodje, orožje, posode, maliki, kamni z napisi itd. kar je vse veči del prenešeno v kak museum, nekež pa je pri posameznih privatih. — Tako so se izkopal stari penezi tudi v razvalinah starega gradu nad Karminom, kakor tudi bakrene in druge posode in vsakoverstno orodje.

Dve uri od Gorice proti vzhodu blizo reke Ipave je fara, ki se Vogerska kliče, po nemško Hungarsbach, in voda memo tekoča je Vogerska, ki ji tudi po nemško Hunnenbach pravijo. Od kod to ime, bomo zdolej štev. XI. vidili; tukej omenim li, da so se tukej celi hunski oklepi izkopal. — Še letos to leto so v Ogleji nekež pri kopanju dobili. Grof Kassis (Conte Cassis) je za svojo hišo kamne ril, ki jo je v Ogleji zidal; kmetje, ki so mu kamne rili, so en perstén lonec poln rimskih penezov pod zemljo našli, ktere so pa skrivaj nekež v Vidmu nekež v Palmi poprodali, ker so bili večidel sreberni, nekež tudi zlatih. — Omenjenja vredno je tudi to, da se je kje pred desetimi leti na Šembiški gori (St. Veitsberg) na griču, ki mu Grad pravijo, izkopala ena Izis iz broná, eno ped visoka, in ki jo sadaj poseduje g. Dr. Jakob Della Bona v Gorici. — Na Livki (Luico; nad Kobaridom, Carfreit, na benečanski meji) se je izkopal pred tremi leti majhen srebern denar benečanski iz sedemnajstega veka. — Eno uro od Gorice na zapadni strani je blizo Soče Ločnik, in nad to vasjo se vzdiguje hrib Kalvari z razvalinami cerkve svete Trojice, poln vinogradov na vse strani. Pred nekež leti (menim da leta 1847) je ondi en kmet v svojem vinogradu izkopal nekež vojaške možlarje, bombe, krogle in druge vojskine priprave:

onde namreč so nekdanj Benečani en tabor imeli, od kodar so Gorico bombardirali. — Kje eno uro in pol od Gorice na cesarski cesti, ki na Italijsko pelje, je majhen kraj, Majnizza imenovan, kjer se pri Suči ostanki vidijo starega rimskega mosta! Tu so se tudi izkopali že stari denarji in orožje. Ni kar zdavno, ko je tam kmet dobil velik zlat denar, ki ga je nekomu za 45 fl. prodal.

Ž a b l j a k.

Oči polovice Evrope so obrnjene na malo slavjansko državico Černogoro. Zatorej mislimo vsim našim prijateljem lepo postreči, če jim tu poleg jugoslav. lista „Nevena“ kratak popis črnogorskega bojišča, Žabljak po imenu, podamo, zavoljo česar se je bil sedajni boj med Černogoro in Tursko vnel.

Černogora je krog in krog s prestrašnimi pečinami in gorami, kakor naravskimi obkopi, opasana. Samo na jugu, kjer je Černogori Skadarsko jezero meja, se razklepajo te berda in med njimi se razgrinjajo zelene rodovitne doline. Mnogo rek jih pretaka in naplaja, da se pravi vert črnogorski imenovati morejo. Ta bogata stran Černogore se je od nekdanj imenovala Zeta (od ptujih pisateljev Zenta), od male reke Zete, ktera onod teče in se v Moračo staka. Vendar poprej je obsegla Zeta tudi velik del Hercegovine in Albanije tje do morja in današnje Boko Kotorsko. Imela je svoje posebne vladarje, ki so nekaj časa serbskemu caru podložni bili. Vendar po bitki na Kosovem polju so se serbskega gospodarstva rešili in so samostojno vladali, kakor to njih povelja pričajo, kjer se „samoderžavni gospodari Zete“ imenujejo. Tak gospodar Zete je bil tudi Stjepan Črnogorac, ki je v početku 15. stoletja gospodaril. On je bil, kakor Lukari piše, s svojim bratom Balšom, ki je pred njim vadal, sin Hervoje. V ta čas se je turska moč in slava, razdjavši serbsko državo, čedalje bolj širila, in je tudi Zetske gospodarje tim bolj vtesnovala. Zato je Stjepan odločil, se s kako terdnjavo turskim napadom vbrant.

Pri vtoku črnogorske reke Morače v Skadarsko jezero se vzdiguje visoko pod oblake srepa in sterma stena; plaha Morača se tu razteka in v dveh rokavih v omenjeno jezero izleva. Takó je taj ta stena z ene strane s tim jezerom obvarvana in z drugih stran jo reka Morača obteka. Na tej previsoki steni, stoječej kakor pred vratami Černogore, je postavil Stjepan Črnogorac tvrdo grad Žabljak. Od tedaj je bil Žabljak sedež (stolica) Zetskih gospodarjev. Sin Stepanov Ivan Černojevič je bil na glasu zavolj svojega junaštva in svoje nesreče: on je črnogorski Marko Kraljevič. Narod ga je imenoval Ivan-beg; še dandanašnji marsikaj o njem pripoveduje in veruje, da bode kedaj od smerti vstal in Černogoro postavil.

Ivan je bil desna roka Beneške republike, jo od turskih napadov braneč. Zato je bil Beneškemu doždu poseben prijatelj ter je svojega sina Jurja (narodne pesme ga imenujejo Maksima) s hčerjo Beneškega dožda oženil. To nesrečno ženitbo opeva (se vé s pesmarskimi dodatki) visoka narodna pesem „Ženitba Maksima Černojeviča“ kakó so se namreč s atovi,

se iz Benetek pod Žabljak povernivši, med seboj gerdo razperli in strašno razbili:

Stade piska ¹⁾ po polju junakah,	Drugi viču: Neboj mi se, brajko!
Stade vriska bijesnih hatovah,	„Tu danaske ne pomaže majka
Stade prasak srebrnih pištoljah	„Nego sablja i desnica ruka,“
Stade zveka ostrijeh mačevah	Tu se njeke majke ojadiše, ²⁾
Stade lelek ³⁾ ranjenih junakah;	A sestrice u černo zaviše,
Jedni viču: „Jao moja majko!“	A ljubovce ostaš' udovice.

Kar se tu samo pesniško pripoveduje, to se je kmalo v resnici dogodilo. Leta 1478 razbijejo Benečani z Ivanovo pomočjo Turke in so jih pripeli, ž njimi mir skleniti. Pa turski sultan vedoč, da je samo z Ivanovo pomočjo premagan, se zaroti proti njemu, zbere mogočno vojsko in vdari l. 1480 nenadoma na nepripravljenega Ivana v Žabljak. Po več naskokih se ga polasti in Ivan se vrnake nazaj v Černogoro. Njemu vendar ni bilo mogoče preterpeti, da mu je očetvina v turskih rokah. Zatorej zbere prihodnje leto svoje junake pod bandero, vdari na Žabljak in si ga po večdnevnem hudem boju osvoji. (Konec sledi.)

H a j d u k i.

(Konec.)

Mnogi postanejo hajduki, da bi si svoje življenje ohranili, drugi spet iz vroče želje po svobodnem prostem življenju.

Nikdar ne napada pravi hajduk nedolžnih popotnikov in družih ljudi, ki mu niso kej žalega naklonili. Vendar na bogate kupce prežati, se mu ne zdi nobena krivica. Stari hajduki so posebno na to pazili, kam da se cesarski denarji pošiljajo. Sedaj se to ne godi več, ker bi moralo scer ljudstvo drugikrat plačati ali se na lov zoper hajduke pripraviti.

Hajduki se malo kedaj posté in molijo, vendar se klanjajo Bogu kakor ostalo ljudstvo. Večidel jih hodi vkupej kakih 10 — 12 in imajo svojega Arembaša za vodnika. Povsod imajo svoje skroviša, kjer se shajajo in svoj plen hranijo. Čez zimo se razidejo. Pa kakor hitro ogredič o spomladi kukovica zakuka in se gore zazelené, se berš vsakdo na svoje mesto podá. Gorjé mu! kdor bi ne bil hajduku mož beseda, trikrat gorjé mu! ko bi hajduka proti svojej besedi vmoril. Ta jim ne vjide; celo hajduštvo ga zasleduje in išče, se nad njim znositi.

Ravno kakor pri Turskih Slovanih, so se tudi pri Turkih hajduške trume zlo pomnožile. Imenovali so se Kesedžija, jezdili so na konjih in se nikdar po skroviših ne poskrivali. Po dokončanju poslednje vojske med zapadno Evropo in Turskim se je Kesedžija na tisučero razmnožila, posebno v Macedonii. Ker jih je obnam naj več iz mesta Kerčeva bilo, so se tudi Kerčetiija imenovali. Včasi se jih je nekoliko 100 na rop spravilo. Niso ropali samo po vaséh, temuč tudi celim mestom so žugali. Ako jim kako mesto mi hotlo berš tirjanih penezov plačati, so ga berš zasmodili in požgali.

¹⁾ Postane šauder; ²⁾ stok; ³⁾ vžalostiti se.

Med seboj govore večidel turško ali albanesko. V svoje društvo so prejemale vsakega, naj je bil kakoršnekoli vere ali naroda. Imeli so dobre in bogato opravljene konje, nosili so večidel plave široke hlače, kratke z zlatom prešivane kazajke z rokavi. Glavo so si pokrivali s pisanim zavojem. Orožje so imeli s srebrom in zlatom navdelano: pištole, dolge nože, sablje in prekrasne puške. Vselej so imeli seboj mnogo mladih suženj, Džjuvedije imenovanih. Bile so oblečene kot možki in so v čas boja konje za uizzo deržati morale. V pokoju in miru so igrale na tamburico.

Kakor slavjanski hajduki so se poznej tudi Kerčelije v službo jemali; kdor jim je naj več plačal, za tega so se bojevali. Naj imenitniši njih vodniki so se imenovali kakor sedajni turski majorji, bimbaša. Naj bolj so svoj čas sloveli: Hadži-Manob, Deli-Kadrija, Kara-Fejsia in Gusanč-Alija. — Poslednja rusko-turska vojska jih je močno iztrebila.

Z m e s.

žetja Jezikoznanska o novem letu

(D a l j e.)

Slovenski pis. (Truber 1582): Inu J. je glasnu vpil ino djal: Oča, jest poročim moj (svoj) Duh v tvoje roke! (Luk. XX. 46).

Ogr. slovenski (Küzmič 1848): I kričeči J. z velikim glasom: Oča, vu roke tvoje poročam dāšo mojo (svojo).

Hirski (Vuk Stef. 1847): I povikšavši J. iza glasa reče: Oče u ruke tvoje predajem duh svoj.

Ruski (N. za Lips. 1850): I vozglasiv J. gromkim glasom skazal: Otče! v ruki tvoji predaju duh moj (svoj).

Česki (N. zak. Kysek 1848): A zvolav J. hlasem velikym řekl: Otče! v ruce tvé poročim ducha svého.

Poljski (N. test. Lips. 1850): A zawlowszy J. głosem wielkim, rzekl: Ojeze! u rece tvoje polecam ducha mojego (swojego).

Staroslovenski (1520): I vzglāš J. glasom veliēm reče: Oče! v rucē tvoji predaju duh svoj —

Slovenski: Pole, jest pošljem vas, kakor ouce v sredo mej volke. Mat. X. 16.

Ogr. slov.: Ovo, jaz vas pošilam, liki ovce na sredo med vuke.

Hirski: Et, ja vas šaljem kao ovce medju vukove.

Ruski: Se, ja posylaju vas, kak ovce v sredinu volkov.

Česki: Aj, ja posylám vas, jako ovce mezyvlky.

Poljski: Oto, ja was posyłam jako ovce miedzy wilky.

Staroslov.: Se jaz posilaju vas, jako ovce posréd vlk.

Slovenski: Takú ti odgovoriš višimu farju? Jan. XVIII. 22.

Ogr. slov.: Tak odgovarjaš višesnjemi pōpi?

Hirski: Zar tako odgovaraš poglavaru svešteničkome?

Ruski: Tak = to ty otvēčajet pervosvēščeniku?

Česki: Takliž odpovídáš biskupovi?

Poljski: I także (to) odpowiadasz najwyższemu kaplanowi?

Staroslov.: Tako li otvēščavaješi arhierejovi?

Iz treh primerlejev pisanja nekdanjih pisateljev slovenskih si se, dragi bravec! lahko uveril, da nasprotujejo v rabi glagolov doveršivnih v določnem načinu sed. časa nam krajskim, štajerskim, korškimi in drugim Slovcem, posebno pisateljem, Slovenci ogerski in vsi drugi Jugoslovani, kakor tudi Rusi, Čehi in Poljaki, ki se v tem kakor si vidil, z virom slovenščine (staroslovenščine namreč) popolnoma vjemajo

Vem da prigovarjaš temu in unemu, da se ti to in uno še čudno zdi; ali nečem ti še odgovarjati. Le to pravim zdaj: Tudi meni, tudi drugim se je to čudno zdelo. — Navada železna srajca. Več pozneje. Pregleduj in premišluj sam popred še sledeče stavke iz raznih časnikov sedanjih pisateljev nabirane in sodi dalje. Prosim pa, ne razsodi mojemu mnenju nasproti, dokler tega spisa vsega ne prebereš.

(Dalje sledi.)

Različne drobtince.

* Iz Zagreba se nam piše, da eden naj prvih in naj izvrstnih ilirskih pisateljev „Povestnico velike Ilirie“ piše. To delo bo neki tako izvrstno, da clo Schlosserjevo-Gechichte des Mittelalters prekosi, česar nas tudi „Agramer-Zeitung“ zagotovi.

* Naše društvo sv. Mohora šteje doslej že 713 udov.

Čuden prigodek.

Sloveči laški pesnik Dante se gre enega dne mem kovačnice sprehajat. Tu sliši kovača njegove pesmi prepevati, toda tako nerodno in popačeno, da se Dante razžaljenega čuli. Ves razkačen stopi v kovačnico in kovaču vse orodje po tleh zmeče. Kovač pa, to viditi, se razserdi ter mu ves divji reče: „Kaj vraga! ali si mar neumen?“ „In kaj pa ti delaš, ga vpraša Dante.“ „Kujem, odgovori kovač, ti pa moje orodje tako pokončuješ in meni, tebi nič razmetavaš?“ „Ako češ, pravi Dante,“ da bi ti jaz tvoje pri miru pustil, pusti tudi ti moje. „Kaj sim ti pa škode naredil, reče kovač, ter Dante-a od nog do glave meri.“ Moje pesmi mi poješ in jih v svojih nesramnih ustih vse popačiš, odgovori Dante, in mu zapové, da ne razume razin pesništva nobene umetnije več. Kovač to zvedivši, se posmieja, radovoljno vse orodje pobere in pusti pesnika pri miru. —

Slov. pregovori.

(Zap. V. K. v T.)

Tuja šega domače zbega. — Starih šeg ne vsih zatreti, novih ne vsih gori vzeti. — Vsako oko ima svojega malarja. — Delo je revniga last, bogatimu v čast. — Sleherni ima perste k sebi obrnjene. — Vsaki človek ima dva roša, eniga v sercu, eniga pri Bogu. — Veliko kokodajc malo jajc. — Komur ni za molitev mar, naj gre na morje in bo brodar. — Kdor se pusti vpreči, more vleči. — Kakor so stari peli, bodo mladi žvergoleti. — Prirojenih lastnost nobeden ne vkrade. — Kdor se enkrat na beraško palico vpre, se več po delu ne ozre. — Priprost doživi starost. — Lepota oslepi. — Kdor starišov v življenju ne spoštuje, jih na grobu objokuje.

Vganjka zastavic v 1. listu: 1. Želod in prešič; 2. sedlo; 3. mravlja.